

Trước khi bắt đầu câu chuyện, cũng xin chia sẻ đôi lời về bản thân, công việc, sự đời...
Mình năm nay cũng ngoài ba mươi, cái tuổi không còn trẻ, cũng chắc chắn là già. Cuộc sống lúc lên lúc xuống, công việc khó khăn rồi cũng qua, nhìn lại giờ cũng tạm đủ để nhắc đến câu 1 vợ 2 con 3 tầng 4 bánh; ngoại hình thì cũng bình thường như nhiều người 1m75 76Kg.

Nói đến gia đình, hỏi tôi yêu vợ không? yêu con không? đương nhiên tôi sẽ nói là có chứ, mình còn có thể yêu ai hơn người đã cùng đi với mình trên chặng đường khó khăn nhất, lúc vất vả nghèo đói nhất là vợ? còn con? mình đẻ ra cơ mà? không yêu nó thì yêu ai?? về nhà tôi là người đàn ông tốt, người bố tốt... bao bạn bè, bạn của vợ, người này người kia nhìn vợ tôi ngưỡng mộ có người chồng tốt. Nhưng ấy là... họ chỉ biết thế thôi, cả vợ tôi cũng vậy. Tôi biết, với linh tính của người vợ, vợ tôi cảm thấy "có cái gì đó không ổn" về tôi, nhiều lúc lên kiểm tra laptop, điện thoại, xe của tôi; nhưng có gì nhỉ? lên cơ quan tôi dùng 1 một điện thoại khác, đi chơi? tôi dùng một xe khác, chẳng bao giờ tôi dùng xe nhà để đi chơi cả. Còn về Partner? Họ đều là những người có địa vị, học thức, xinh đẹp và trình độ; có người là giáo viên, có người là kỹ sư, có người là người mẫu, có cả MC, đa ngành nghề lắm... Họ sợ ảnh hưởng đến họ có khi còn hơn tôi.

Nhưng sự đời ấy mà, đôi lúc cũng gặp người này người kia, có người cương quyết không dứt bỏ tôi; họ "bẫy" bằng nhiều cách lắm, mà đã bẫy thì ít khi anh em mình thoát được; Anh em ạ, kinh nghiệm là chớ nghe đàn bà nói, nó vác bụng bầu đến nhà là không cãi được đâu.

Ấy thế nhưng tôi vẫn không thể không liếc chị em được T_T tôi yêu HQ. Tôi chẳng thích gì mấy đứa tin tin, theo tuổi tác giờ tôi chỉ thích những người nào ngang tuổi, là những người đã đi làm, đã từng trải và có kinh nghiệm. Tại sao à? khi nói chuyện, tôi không phải giải thích PPP là gì, tôi không phải giải thích là đạo này tại sao mạng nó cứ sứt xình xịch ông này, ông kia trước thêm Quốc hội; về nhà tôi cũng không phải lo họ gọi những nhẽo có nhớ Em không? bởi vì dù có nhớ nhau, nhớ điên cuồng thì chúng tôi đều phải lo cho gia đình lúc đấy.

Ok xong, chúng ta đến nhân vật chính.

Em? Tôi dần nhận ra tôi yêu em thật mới chết dở!!!

Em là ai? ờ là leader của một nhóm làm việc trong một cơ quan công quyền của nhà nước. Em giỏi, tài năng, ương một chút, nữ tính, nhẹ nhàng... với nhiều người, thật khó để bắt nạt em. Còn tôi? tôi bắt nạt làm méo gì, việc tôi - tôi làm, việc Em - kệ Em làm.

Lần đầu gặp Em là trong một đợt công tác Tỉnh, Em nổi bật với màu váy xanh, kết hợp với tính nhanh nhẹn, Em khá nổi bật trong ngày hôm đó; 1 điểm cộng cho lý do tôi sẽ tán Em.

Làm việc với Em rồi mới nhận ra Em chả dễ dàng gì, cái gì cũng phải đúng luật, đúng quy định, nguyên tắc công việc... Ok, Tôi không thích mấy đứa ương; nhưng Em nói đúng, thôi thì công việc vẫn phải theo nguyên tắc; thậm chí nhìn mấy A già bị Em chặn làm tôi càng thú vị; 1 điểm cộng cho bản lĩnh.

Nhưng Em chịu khó thật, quả nhiên thi tuyển vào đứng đầu ngành là không ngoa. Ngày Em đi cùng chúng tôi kiểm tra, khảo sát; đêm Em về làm việc nội sở; mưa gió hay bụi Em đều không quản, Em cũng chẳng chê quần áo bảo hộ công nhân bẩn hay sạch, đã đi làm là “nguyên tắc”. Đến đây thì ngưỡng mộ hơn nhiều Em gái khác tôi biết rồi.

Còn Tôi, nhẹ nhàng lúc cầm cho Em chai nước, lúc thì bộ đồ bảo hộ, lúc bảo xe đợi, lúc thì đưa ý kiến đồng thuận với Em trong cuộc họp khi ý tưởng giống nhau... với Tôi mình là đàn ông mà? có chị em phụ nữ đi cùng thì mình phải giúp họ chứ?

Rồi đợt công tác cũng qua, tổng kết chương trình; hôm đó Em uống ít, thi thoảng tôi cũng mời - rồi chúng tôi nói chuyện về gia đình, con cái. Em cũng có 2 con, gia đình cơ bản, mọi thứ đều ổn; nhưng không hiểu sao, trực giác tôi nhận thấy đôi lúc mắt Em thật buồn (hay nhìn ai cũng thế nhỉ?). Kết thúc chương trình, chúng tôi giải tán - ai về việc người ấy, mỗi người một đơn vị.

----- Viết nhiều quá mệt mỏi. Nghỉ tí, lát có hứng viết tiếp.

Tôi gửi báo cáo cho từng người, không quên nhắc họ comment ý kiến vào bản dự thảo, tất nhiên trong nhóm tôi gửi có Em. Nhưng khác mọi người, Tôi gửi cho riêng em một cái mail, trong đó có dăm ba câu à oi, trêu đùa kiểu như: Kính gửi Chị, đề nghị chị cho ý kiến về mục a, b, c...gì gì đó. Mặc dù Em ít tuổi hơn tôi, nhưng tôi nhớ kỉ niệm đầu tiên khi gặp là Tôi toàn chào Em là Chị - và Em, một cách láu cá lại chào lại tôi là Em.

Nhưng rồi đợt đó cũng đi qua, tôi với Em không có nhiều cơ hội gặp nhau hay nói chuyện do Em là gái có chồng, đoan trang, xinh đẹp, tài giỏi thế... tôi cũng chẳng nghĩ là sẽ có ý đồ xấu với Em. Thi thoảng có gặp thì cũng chào nhau 1 vài câu xã giao.

Rồi tự nhiên có hôm điện thoại lại báo có tin nhắn, Ô... Em gửi tin nhắn qua zalo; Em bảo sắp tới có 2 việc liên quan tới đơn vị tôi, hỏi ai bên đơn vị Tôi xử lý. Thế méo nào mà cả 2 việc đều là Tôi T_T Ông trời thật biết đùa lòng người; trong đó 1 việc thì đi công tác tỉnh 2 ngày; 1 việc thì hơi riêng tư (viết ra đây, lỡ có ai trong cơ quan của Em hay Tôi, đọc 1 phát là biết hai đứa ngay; chả dại)

Vậy là lại chuỗi ngày chuẩn bị, chuẩn bị hồ sơ, tài liệu, chuẩn bị lên lịch làm việc. Cũng chính vì lý do này mà chúng tôi hay nói chuyện với nhau qua Zalo nhiều hơn; nhiều lúc tôi nửa đùa nửa thật trêu Em:

Tôi: Nhắn tin nhiều như thế này, về nhà Chồng nó tưởng Bồ lại vác xe đâm Anh thì sợ lắm. A chưa mua bảo hiểm đâu.

Em láu cá trả lời: Em cũng sợ bị tạt a xít lắm, đang đi lại xèo xèo thì bỏ xù.

Tôi: Thế...nhắn suốt này về Chồng không hỏi à?

Em: Hết giờ làm việc là xoá chứ, Không lại mất công ổng suy nghĩ linh tinh.

Tôi: Suy nghĩ đúng đấy, chả phải linh tinh đâu.

Em: Anh ơi, tìm mấy Em trẻ mà tán đi; để em giới thiệu cho tụi đàn em của Em. Em già rồi, 2 con, mẹ xề rồi.

Tôi: Trẻ của người ta, Già đưa Tôi nhá.

.....

.....

Em: Sếp Em giao nhiều việc quá, có khi sắp tới không đi được.

Tôi: Ô hay, Em không đi là bên Anh mất công cử người khác đấy.

Em: Cử ai thế?

Tôi: Ai cũng được, không phải Anh.

Em: Sao thế?

Tôi: Em không đi thì Anh đi làm gì?

.....

cứ thế câu chuyện đẩy đưa, đưa chúng tôi gần nhau hơn; đủ để người này biết người kia cũng quý mình; dù chỉ một chút xíu gì đó hơn mức bình thường.

Chuyến đi kéo dài tới cả ngày, mệt, đến nơi nhận phòng xong là đến bữa tối. Chúng tôi vẫn Zalo với nhau, từ trên xe tới tận lúc này, một cách bí mật; không hiểu sao, giữa chúng tôi đã hình thành một cái bí mật nho nhỏ từ lúc nào đó, mà cả hai đều ngầm định.

Ăn tối xong, tôi với Em rủ nhau đi dạo quanh, ngắm trời - ngắm mây; Thành phố tưởng rộng mà sao cũng nhỏ, trời thì mưa nhẹ, ngồi quán cafe mà xung quanh toàn người quen, cơ mà kệ. Chúng tôi vẫn ngầm định (hay là tự huyễn hoặc nhỉ?) là giữa chúng tôi không có gì, chỉ đơn thuần là bạn bè.

Trời càng về đêm càng lạnh, cả tôi và Em đều lạnh nhưng không ai nói ra, hình như...chúng tôi muốn kéo dài đêm nay, chúng tôi đều đang chờ đợi một cái gì đó. Nhưng chúng tôi lại ngại, hay đúng hơn là không dám.

Tôi với Em đi bộ về Khách sạn, cung đường về khách sạn càng gần thì tôi lại càng thấy xa Em. Não bộ, con tim của tôi lúc này chúng cùng đồng phạm, một bên chỉ đạo phải nói với Em, con tim thì đập liên hồi.

Chỉ còn 200m nữa là tới KS rồi, mà phải làm gì đi chứ? Bộ não của tôi điên cuồng chỉ đạo. Cơ mà tôi làm méo gì được cơ chứ? chả nhẽ rút 200k ra bảo Em cho tôi hôn à :O thế là tôi và Em, cả hai cứ lặng lẽ đi về Khách sạn.

Về phòng rồi, phòng Em cách tôi có mấy phòng thôi, phòng tôi thì còn mấy ANh em, Phòng Em thì có mấy chị em.

Chán, Nản, Thất vọng là tâm trạng tôi lúc này; tôi nằm trên giường; tắt điện, nhưng chả ngủ

được.

5p....

10p.....

20p.....

Vẫn không ngủ được, đồng chí giường bên cạnh thì đang hoà tấu bởi tiếng khò và khẹt khẹt dứt quãng, buổi tối nốc cho đầy vào.

Mãi không ngủ được, Tôi không biết Em đã ngủ chưa, đành nhắn:

Tôi: Này, đói không? đi ăn đêm không?

Em: Em không đói (trả lời luôn sau tin nhắn của Tôi, cứ như đang đợi ấy).

Tôi: Tối thấy mệt, có ăn được gì đâu?

Em: Ừ, để xem đã. Mà muộn rồi, đi mọi người nói đấy.

Tôi: Kệ xừ, đi ăn chứ có đi đốt nhà đâu mà phải sợ?

Em: Ừ... nhưng mang tiếng lắm, rồi cơ quan lại dị nghị.

Tôi: Đi ăn rồi về!

Em:

.....

.....

Ra quán, gọi dăm món ăn Lào Phào, đồ ăn dở thật...nhưng tôi chả quan tâm, tôi chỉ biết lúc này là 1h sáng và tôi với Em đang ngồi... ăn (vâng, tẻ thật, đúng là ăn theo nghĩa đen và uống nước lọc ạ).

Ăn mãi cũng chán, nói lại chả biết nói gì... thế là lại về.

Gọi taxi đưa chúng tôi về, trên xe cũng chẳng nói gì, gần đến nơi tôi bảo xuống; em cũng chẳng nói gì, chúng tôi đi lại cung đường mà buổi tối đã từng đi. Cả hai chẳng ai nói câu gì, nhưng tôi cảm giác như cả hai trái tim đều đang đập một cách cầm chừng, đoạn đường tuy ngắn nhưng không ai muốn đi nhanh.

Nắm tay Em, đúng. Tôi chẳng nói gì mà cầm nhẹ tay Em, thấy Em run run nhưng không buông ra mà lại khẽ nắm lại.

Tôi hôn Em, đúng vậy. Cả đêm đó, giữa trời mưa phùn, tôi và Em điên cuồng hôn nhau; nhưng chỉ hôn thôi; Tôi không biết Em đã hôn ai lâu thế chưa, nhưng quả thật tôi chưa; chưa hôn ai tới cả mấy tiếng như thế.

Em: Về nhà phải yêu vợ con như bình thường nhé

Em: Em cũng không hối hận, nhưng không biết rồi sẽ đi về đâu

Em:....

Phew... nói đến đây thôi; cũng là giải bày một chút cảm xúc. Câu chuyện còn dài nhưng Tôi

càng ngày càng yêu Em, mà khi yêu thì người ta dễ bị luy; Thật chẳng biết phải làm sao.

Chuyện cũng không có gì. Chỉ là dường như, khi đã tới 1/2 con đường rồi ta mới nhận ra có người lại hợp mình đến vậy, câu chuyện trên thì lâu rồi; nhưng mình vẫn nhớ chính xác. Tình cảm giữa mình và bạn kia vẫn gắn bó bền chặt, tiến xa hơn nhiều. Nhưng càng gần thì lại càng thương nhau, sợ nhiều hơn.

Đôi lúc Em nói với Mình “Đàn bà khi yêu thường ích kỷ, sẽ chiếm người kia làm của riêng”; Anh đừng làm Em yêu Anh hơn nữa, Em sợ Em không giữ được gia đình mình nữa rồi Em lại làm ảnh hưởng gia đình Anh.

Lúc đấy chỉ biết ôm Em vào, Em cười nhưng nước mắt lại rơi.

Về nhà, nhìn Vợ nấu cơm; ngồi mâm cơm đầm ấm mà sao mặng đắng, chột thờ dài. Vợ lại lo lắng công việc làm sao, thật sự có lỗi với Vợ, có lỗi với cả Em; Và tôi cũng biết, đâu đó, có một gia đình nào đó cũng đang như gia đình Tôi; Em cũng cảm thấy có lỗi với Chồng, với con, với cả Tôi.

Từ ngày quen Em, chẳng còn ham muốn với gái gú nữa, không đong đưa nữa mà nghiêm túc hẳn. Em nhiều lúc bảo mình: hay Anh cứ tán đưa khác đi, rồi mình chia tay. Nhưng lúc tán đừng để Em biết, không là Em thay Vợ Anh đánh ghen đấy.

1h đi ăn. Chắc giờ e cũng nên đi ăn quá

Haiz. Cái cảm giác 2 người đi bên nhau trong lòng đều thích nhau ko dám nói ko dám hành động gì khác thật là khó chịu. Nhiều khi vì sợ nếu hành động sẽ mất luôn cả tình bạn nên dù biết ngta cũng có cảm tình vs mình nhưng mà vẫn ko dám ah. Cảm giác bức bối và tiếc nuối sau khi về tới nhà.

có t ở đây sao phải ra nằm 1 mình =)))

còn cùng nhiều cái lắm

Tại vì t bịa ra đấy ☒

Bạn viết hay. Cảm xúc mà. Đàn ông vốn tham lam và ích kỷ. Nếu như ngay từ đầu không muốn thì đâu đi xa thế này. Mà đã đến bước đường này rồi, thì bây giờ sao quay lại được.

chấm dứt sớm đi bác, để lâu nó càng sâu đậm rồi cũng chỉ dần vật hơn thôi. Thói đời ngộ lắm, đang yên tự nhiên nhảy ra 1 người hợp mình đến lạ. Nhưng ván đóng thuyền, thì coi như ông trời đang thử thách bản lĩnh mình vậy ☒

giác ngộ điiiiii

Giác ngộ sao giờ?

Đọc truyện của bác hay lắm bác à

Giống câu chuyện của bạn e đến 90%

Tôi: Anh yêu Em.

Em: Thật?

Tôi: Thật!

Em: Mãi?

Tôi: Mãi.

Em: chẳng phải chúng ta cũng đã từng yêu ai đó rất nhiều, nhưng rồi tình yêu đó dần biến mất theo thời gian đó sao?

Tôi:.....

Em:.... Em chỉ nói vậy thôi; em quay ra nhăn nhó trên tôi, há miệng ra đút cho miếng kem

nào.

Em lý trí trong hầu hết các hoàn cảnh và thời gian; Còn Tôi, như người lữ khách nhìn người lái xe.

- Trong hầu hết các bữa ăn, những lúc đi taxi, đi lại... Em thường sẽ tranh thanh toán với Tôi bằng khoảng 1/2 hoặc 1/3 hoá đơn, ví dụ như đi chơi hết khoảng 2-3tr gì gì đó; em sẽ để ý hoá đơn và đến cuối buổi sẽ trả lại tôi 1/2. Theo quan điểm của Em là chia như vậy thì khi chia tay cũng đỡ nợ nần nhau, thoải mái tư tưởng.

- Quan điểm của Em là chúng tôi không nên thích nhau quá, nghĩ về nhau nhiều quá, nợ nần nhau nhiều quá; Còn yêu?? Em hạn chế nói câu này, Tôi biết, Em ko muốn yêu Tôi, hay chính xác là quá yêu tôi; Bởi hai chúng tôi như hai con thuyền ở hai bên; dù có đi bên cạnh nhau tới lúc nào đi nữa thì sẽ có lúc phải quay về bến để đậu.

Nhưng tình cảm là cái khó nói ra, khó lừa dối và lại càng khó điều khiển nó.

- Anh thanh toán đi, hôm nay Em không chia hoá đơn đâu; Anh yêu thì phải có trách nhiệm là đương nhiên rồi, tiết kiệm tiền mang về đóng cho vợ à?? Mặt Em vẫn nghiêm túc, nhưng giọng có chút hờn dỗi do trong câu chuyện vừa nãy, tôi có nhắc tới món ăn ở quán không ngon bằng vợ tôi nấu.

- Tôi cười cười đứng dậy thanh toán, tự bấm bấm vào đui "ngu như lợn".

Em: Đi đêm lắm thì có ngày gặp ma đấy, Anh đã dự định làm gì nếu bị Chồng Em hay Vợ Anh bắt gặp chưa?

Tôi:... hoàn cảnh như thế nào?

Em: Lại còn hoàn cảnh như thế nào, như bây giờ ấy.

Tôi: Đang đi đường này thì chẳng có lý do gì nhé, đụng vào tôi chả để đâu, xong lại bị tôi kiện cho ấy. Nhà các người lúc đấy bán nhà đi mà đền nhé.

Em:... thật cơ?

Tôi: Ơ chả? bắt được trên trai dưới gái thì hãy nói nhé!

Em: Thật?

Tôi: mạnh mẽ thế thôi, chứ cũng hãi lắm. Chưa nghĩ ra cách nào ứng xử đâu, chả nhẽ lại từ từ ngồi uống miếng trà, ăn miếng bánh.

Em: Biết ngay mà, chỉ mạnh miệng thôi.

Tôi: Thế Em thì sao?

Em: Ngồi im xuống, hai tay che đầu; Vợ Anh hay Chồng Em thích làm gì thì làm, có đánh có đấm Em cũng chịu; chỉ xin đừng làm nhục Em trước phố xá.

Tôi:..... im lặng, chẳng nói được gì. Có lẽ Em đã chấp nhận nhiều thứ hơn chính lý trí Em.

Đời thế đấy, biết nguy cơ, biết tai hại rồi nhưng cứ bám vào nhau; hẹn nhau đi ăn trưa một lúc thôi, lúng túng rồi lại đi vào chỗ này chỗ kia, 1 tiếng không đủ thì lại 2 tiếng, tới khi cả hai đã rời thì mới buông nhau ra.

Nhưng quả thật tôi cũng lo lắng nếu bị phát hiện, thật chẳng biết phải làm sao... nan giải; nếu là tội thì Tôi có cả lỗi lẫn tội. Nhưng ...nghĩ mãi không ra, kệ méo nghĩ nữa.

Em đi công tác ở Tỉnh, Tôi cũng vậy; hai tỉnh cách xa nhau hơn 300km có lẽ, nhưng xong việc, tôi lấy xe phi thẳng đến chỗ Em, đã hơn tuần rồi chúng tôi không được gặp nhau. Cả

hai đã thống nhất là trong tuần đây không nói chuyện, không nhắn tin cho nhau, cấm gửi thư từ, cấm like facebook, nói chung là cấm và cấm không liên lạc để hạn chế, nếu quên nhau đi được thì tốt.

- Nhưng càng xa Em thì càng nhớ, Tôi vẫn nói chuyện với Vợ Con, Tôi vẫn nhớ Con, quan tâm Vợ ở nhà. Nhưng Tôi lại nhớ Em nữa, Tôi chỉ cần được ôm Em vào lòng lúc này. Tôi cũng lo lắng, không biết lúc này, khi Em đang yếu lòng, có thằng nào lén phéng không? Có thể tôi ghen, cũng có thể bản năng của con Đực không muốn ai cướp con Cái của mình, mặc dù con Đực đầy tính ra phải là Chồng Em mới đúng.

- Đúng 19h tôi có mặt ở trước cửa phòng Em, không khó để hỏi số phòng Em khi lễ tân thấy một Anh cà vạt áo vest lịch sự hỏi đến chuyển tài liệu.

- Tôi không bấm chuông, Tôi gọi điện.

Ring ring ring...

Em: gì đấy? đã về HN đâu mà gọi? quên thỏa thuận à (giọng em cười cười nhưng vẫn nghiêm nghị).

Tôi: Anh đang đứng trước cửa phòng Em.

Bịch, tôi nghe tiếng điện thoại quăng lên giường.

Em mở cửa, lao vào ôm tôi, khoảng thời gian kia tự nhiên trở thành vô nghĩa, nó chỉ làm chúng tôi yêu nhau hơn; Chúng tôi dường như quên tất cả, lúc này, thời gian như dừng lại - không gian chỉ có riêng hai chúng tôi.

Em hối hả hôn tôi, cởi áo vest rồi đến sơ mi, Em cắn lên vai tôi rồi khóc: Anh ác lắm, đồ độc ác, sao A không đến sớm, A có biết E nhớ A như thế nào không? bao ngày qua không một tin nhắn, không một lời nói, đêm đêm hình bóng Anh tràn vào cả giấc mơ của Em.... Tôi ôm ghì Em vào, tôi chẳng biết nói gì cả; vừa xót xa vừa đau đớn nhìn Em.

Em đoan trang, kiêu diễm, nghiêm túc và lý trí bao nhiêu thì lúc này, Em vẫn vậy, chỉ là phần lý trí lúc này nó ở đâu đó! chắc ở trong USB hay HDD của Em. Chúng tôi không quan tâm. Kệ xừ.

1 lần rồi 2 lần; Thực sự đến lần 2 là Tôi mệt lắm rồi, lúc này đồng hồ chỉ hơn 9h tối, Tôi đi xe hơn 4 tiếng mới tới đây, lại 2 times kéo dài hơn 2 giờ đồng hồ- chẳng ăn uống gì cả; Tôi có phải Trâu bò hay Dê đâu? mà Dê khéo nó cũng chết.

Em mệt, đầu tóc rũ rượi, chui gọn vào lòng Tôi, vuốt tóc Em, ôm Em vào lòng.

Em: Lịch ngày mai Anh về HN đúng ko?

Tôi: Ừ.

Em: E sẽ vất kiệt Anh, để Anh không còn gì đem về cho vợ.

Tôi: cười!

Em: cười gì? đáng cười lắm à? mắt Em lại tràn nước mắt, chân giãy giãy, đập đập, lúc này Em ko phải cô Leader mà Tôi biết nữa, đơn giản là một cô gái thôi.

Tôi: (thôi thì ngoài ôm Em biết làm gì bây giờ)

Tôi: Thôi đi ăn gì đi. Anh đói rồi, mình đi ăn đi.

Em: (im lặng).

Tôi: (kéo em dậy rồi hai đứa đi ăn).

Gọi dấm ba món, vừa ăn vừa nói chuyện. Đồ ăn ở đây được cái tươi, dễ ăn và sẵn. Em ăn một mạch, chẳng nói gì, Tôi tiếp cho Em cái gì thì Em ăn cái ấy, không tự lấy thức ăn, mắt nhìn xa xăm; Tôi thì vừa gấp cho Em, vừa ngắm Em.

Em: Em ly dị, Anh có dám ly dị không?

Tôi:

Em: (không để tôi im lặng quá 1s): Em nói đùa thôi, Chúng ta đã thỏa thuận thế rồi.

Tôi:

Em: lát anh lấy 1 phòng đi, rồi qua với Em. Không người ta lại nghi ngờ.

Tôi: Ừ.

Em: (lại im lặng).

Tôi: (im lặng).

Em nói là làm, tối đây lại 2 lần nữa; tôi mệt, nhưng nhìn mắt Em, tôi thấy trong đó là quyết tâm, là lý trí, là tình cảm bị dồn nén và cả sự ghen tuông đàn bà. Thôi đành im lặng chứ biết làm sao, mệt cũng phải cố; mai về HN thì kêu ốm - mong Vợ tha.

Em nằm quay lưng lại, tôi vuốt nhẹ cổ em, ôm Em.

Em: Em yêu Anh giờ còn nhiều hơn Chồng Em. Lúc nào cũng nghĩ tới Anh.

Em: Có lẽ đêm ấy, khi ở đấy. Em không nên ra ngoài ăn đêm với Anh. Nếu không đi, hôm nay chắc sẽ khác.

Em: Đôi lúc, Em lại muốn có con với Anh. Nếu có bầu, Em sẽ ly dị.

Em: Không phải lo đâu, đấy là cuộc sống của Em. Em chọn và tự chịu trách nhiệm.

Tôi: Ừ... nếu vậy A sẽ chăm cho Em và Con.

- Tôi biết, Em đang nói cho 1 phần con người của Em, phần yếu đuối và nội tâm. Đêm nay, Em tạm bỏ đi hình ảnh cứng rắn, mạnh mẽ để nói với Tôi những gì mà một người phụ nữ như Em muốn. Nhưng chỉ là đêm nay thôi, hãy để chúng tôi mơ mộng như vậy. Đâu đó, phần lý trí của Em và Tôi không cho phép chúng tôi đi xa hơn như thế.

Thật sự mong cái kết ạ
Hóng cái kết của bác
cái kết đâu bác

Vẫn biết là trái tim khó dừng lại. Nhưng nếu được. Càng cần phải dứt điểm dừng lại mợ này ạ. Chứ giờ mình có vợ rồi. Vợ phát hiện ra thì cũng mệt mỏi lắm anh ơi